

Dies mal contats

Jeroni Salom

Tenc una especial prevenció, acceptant totes les excepcions del cas, envers les obres literàries i cinematogràfiques que tracten temes d'això que se'n sol dir «d'actualitat». Les regles de l'art, no respectades per una quantitat massa insultant d'artistes del present, no perdonen i ensenyen que justament l'actualitat pot ser la més tronada inactualitat. Altres temps se'n deia distància, perspectiva, i funcionava millor.

Una part considerable del cine espanyol actual, amb Pedrito Almodóvar al davant, pateix del mal assenyalat. Alguns dels directors més competents pareix que se n'han adonat i, cas de *Belle Époque*, localitzen les obres, en temps molt més atractius que els actuals.

Días contados d'Imanol Uribe, basada en una novel·la de l'escriptor neocostumista Juan Madrid, té tots els ingredients per interessar una societat el gust de la qual està a anys llum de la civilitat. Ha rebut els premis que li pertocaven. Però per mi no passa de ser una mena de serial que ben bé hagués pogut tenir una excel·lent acollida a les dues cadenes de televisió privades més reputades. En té els ingredients bàsics per interessar les capes sociològiques que hi són més addictes.

El terrorisme etarra, per començar. Amb prou feines són creïbles els terroristes que ens descriu. O jo no crec que siguin els bons jans que la pel·lícula descriu. No hi posa, o jo no li he vista, la més mínima dosi de tensió, ni violència en les seves personalitats. El suposat expert en explosius fa l'aspecte de no haver romput mai un plat. Només alguns gestos de diríem penediment del protagonista.

Però el plat fort es troba ja als inicis de la pel·lícula; a qualsevol manual del bon terrorista segur que hi deu figurar el de no fiar-se ni de la pròpia ombra. El d'Uribe arriba tan tranquil al pis clandestí, hi permet l'entrada d'una veïnada (amb qui, és clar, iniciarà la relació amorosa que serà uns dels eixos de la pel·lícula), que es dutxi a la banyera i que li fotografiï el cony.

Ambients cutres de la gran ciutat, personatges marginals, per altra banda, es barregen amb la història central. Res a dir, si no fos que veig en Uribe una certa voluntat pedagògica, per mostrar-nos com són (quatre paraules malsonants, un poc de sexe més o manco heterodox, qualche imatge truculenta, drogues), sense un encaixament convincent dins la trama de la pel·lícula.

Per reblar un seguit de seqüències de sexe, sense venir a compte, del tot gratuïtes, posen la carnassa ben disposada al respectable. I això que no pretenc llevar mèrits als encants corporals de Ruth Gabriel.

Pareix com si alguns directors espanyols (Aranda a *La pasión turca*) en lloc de fer bones pel·lícules ens volguessin ben assortir de carn fresca en previsió l'època obscura que arribarà quan Don Aznarito guanyi. A Palma, ni una pela per comprar llibres a les biblioteques municipals.

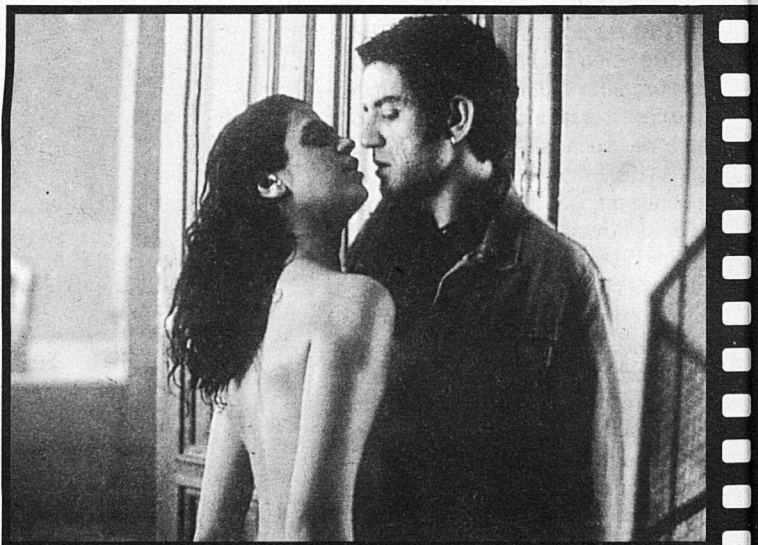
TEMPS MODERNS

EDITA: Centre de Cultura "Sa Nostra"
DIRECTOR: Jaume Vidal Amengual
SECRETÀRIA DE REDACCIÓ: Francisca Niell Llabrés
ASSESSOR LINGÜÍSTIC: Manel-Claudi Santos
COL·LABORADORS: Miquel Pasqual
Toni Roca
Jeroni Salom
Claudio Klynhout
Elena Ortega
Joan Obrador
Toni Serra

1995

FEBRER

Núm. 10

FOTOGRAMA DE *DÍAS CONTADOS*